

малко по малко се усилвала и ставала по-искусна на бой. Парламентска та войска съвсѣмъ зела да надвива когато на чело то на войската минали *индепенденти ти* (така се наричала една протестантска секта, която не познавала никакъвъ духовенъ чинъ и се стрѣмила камъ независимо народоправление). Войвода на индепенденти ти станалъ Оливеръ Кромвелъ.

Кромвелъ билъ отъ долна болярска челядь; млади ти си години той прѣкаралъ расѣяно и се прѣдавалъ на всякакви непотѣрности. Нъ отпослѣ му дошълъ умъ тъ; той станалъ много набоженъ, зель да живѣе умѣрено и станалъ добръ башта. Кромвелъ се избралъ члѣнъ на долна та палата, нъ не билъ сладкодуменъ, гласъ тъ му билъ прѣгракналъ и ослабналъ, говорялъ развлѣчено и заплиталъ, чъртити на лице то му били дебелашки и се обличалъ немарливо. Нъ подъ тая неприлична вѣнкашность се кривяла голѣма та дарба и желѣзна та сила на воля та му. Въ врѣме то на междусобна та война парламентъ тъ далъ воля на Кромвеля да събере своя конница. Кромвелъ разбралъ, че на юначество то на конница та и на тѣхно то чувство за честь та трѣбовало да се тури на равна тежина и вѣроисповѣдно то насърдчение. Той си набралъ войска най-много отъ люде набожни и които иматъ твърда воля, и турилъ цвѣреть редъ. Войници ти му въ станъ тъ чели Библия та и пѣли псалми, а въ бой тъ били много юнаци. Съ помошь та на Кромвеля и на войска та му, парламентска та войска съвършено надвила при Мерстон-муръ, отъ тогава Кромвелъ се прочулъ много. Карлъ пакъ билъ разбитъ, та побѣгналъ въ Шотландия, прѣоблѣченъ съ селски дрѣхи. Нъ Шотландци ти го прѣдали на Англичане ти. Карла прѣдали на съдъ, отсѣдили го на смъртъ като издадникъ на царштина та, и го посѣкли въ Лондонъ прѣдъ кралска та крѣпость Вайтголемъ (1649).